Sygn. akt: I C 208/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tucholi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Sylwia Glazer

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 r. w Tucholi na rozprawie

sprawy z powództwa ***R. W.***

przeciwko Powiatowi T.

o zapłatę

1) oddala powództwo,

2) zasądza od powoda R. W. na rzecz pozwanego Powiatu T. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia 00/100 złotych) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód R. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Powiatu T. kwoty 425, 00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 grudnia 2011 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód nabył w Belgii, a następnie zarejestrował po raz pierwszy w Polsce w Starostwie Powiatowym w T. samochód marki V. (...), który otrzymał numer rejestracyjny (...). W związku z powyższym powód w dniu 14 grudnia 2004 r. uiścił opłatę w kwocie 500, 00 zł za wydanie karty pojazdu w oparciu o obowiązujące w tym czasie przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie opłat za kartę pojazdu. W wyroku z dnia 17 stycznia 2006 r. wydanym w sprawie U 6/04 Trybunał Konstytucyjny uznał § 1 ust.1 ww. rozporządzenia za niezgodny z art. 77 ust.4 pkt 2 i ust. 5 ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP. W nowym rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie opłat za kartę pojazdu wysokość opłaty za kartę pojazdu ustalono na kwotę 75, 00 zł. Oznacza to, że kwota 425, 00 zł stanowiąca różnicę między poprzednio a obecnie obowiązującą wysokością opłaty za kartę pojazdu została pobrana przez pozwanego nienależnie i podlega zwrotowi.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 10-11) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia. Dodatkowo pozwany wskazał, że w sprawach dotyczących rejestracji pojazdu Starosta T. pełni rolę organu pierwszego stopnia właściwego na podstawie przepisów ustawy do wydawania kart pojazdu i pobierania opłat za wydanie tego dokumentu. W stanie prawnym obowiązującym w dniu pobrania opłaty od powoda jej wysokość wynosiła 500 zł, a zatem działanie Starosty T. było zgodne z prawem. Niemożliwym było zaniechanie pobierania tej opłaty lub pobieranie jej w niższej wysokości. Nie sposób przyjąć, że

pozwany pobierając opłaty za karty pojazdu wzbogacił się, albowiem wydatkował uzyskane w ten sposób środki na niezbędne wydatki powiatu. Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2016 r. powód sprecyzował żądanie pozwu w zakresie odsetek wskazując termin początkowy ich naliczania na dzień 16 kwietnia 2006 r. (k. 16), czyli pierwszy dzień obowiązywania rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r. w sprawie opłat za kartę pojazdu w nowej, niższej wysokości.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym było, iż powód R. W. nabył w Belgii używany samochód marki V. (...), który następnie został sprowadzony do Polski i w dniu 14 grudnia 2004 r. zarejestrowany po raz pierwszy w Starostwie Powiatowym w T.. Pojazd otrzymał numer rejestracyjny (...). Za wydanie karty pojazdu powód uiścił opłatę administracyjną w kwocie 500, 00 złotych.

Powód dwukrotnie wezwał pozwanego do zwrotu części nienależnie pobranej opłaty za kartę pojazdu w wysokości 425, 00 zł.

Pozwany pismami z dnia 13 grudnia 2011 r. oraz z dnia 16 marca 2016 r. odmówił spełnienia świadczenia.

dowód: odpis karty pojazdu z odpisem dowodu wpłaty – k. 7, odpis odpowiedzi pozwanego – k. 5-6

Powyższy stan faktyczny był co do zasady niesporny pomiędzy stronami, a nadto wynikał ze złożonych do akt sprawy dokumentów urzędowych. W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 425, 00 zł stanowiącej nienależne świadczenie w związku z uiszczoną opłatą za kartę pojazdu. Dla obrony przed tym roszczeniem pozwany zgłosił zarzut jego przedawnienia. Co do zasady roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, w tym o zwrot nienależnego świadczenia, przedawniają się w terminie dziesięcioletnim (art. 118 § 1 k.c.) Wskazany termin przedawnienia dotyczy zatem także roszczenia o zwrot opłaty za wydanie karty pojazdu pobranej na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za wydanie karty pojazdu, na co wyraźnie wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 czerwca 2010 roku (III CZP 37/10, OSNC 2011, nr 1, poz. 2), uznając dodatkowo, że bieg przedawnienia roszczenia o zwrot opłaty za wydanie karty pojazdu rozpoczyna się z chwilą spełnienia tego świadczenia. Wobec powyższego, skoro powód uiścił opłatę za kartę pojazdu w dniu 14 grudnia 2004 r., to w tym dniu rozpoczął się bieg przedawnienia roszczenia o jej zwrot. Termin ten zgodnie z art. 118 § 1 k.c. upłynął po 10 latach, czyli w dniu 14 grudnia 2014 r. Pozew został wniesiony do Sądu dopiero w dniu 12 kwietnia 2016 r., co oznacza, iż zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia był zasadny i skutkował oddaleniem powództwa (pkt. 1 wyroku). O kosztach procesu należnych pozwanemu (pkt. 2 wyroku) orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, czyli koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach, i wydatki jednego radcy, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 120 zł zgodnie z § 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.